

PETER MAY

NEZVRATNÉ ALIBI

AKTA ENZO VI

HOST

OD AUTORA
BESTSELLEROVÉ TRILOGIE
Z OSTROVA LEWIS

PETER MAY
Nezvrtné alibi

PETER MAY

**NEZVRATNÉ
ALIBI**

AKTA ENZO VI

Přeložila Linda Kaprová

BRNO 2020

Cast Iron © Peter May, 2017
Translation © Linda Kaprová, 2020
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0536-4 (PDF)
ISBN 978-80-275-0537-1 (ePub)
ISBN 978-80-275-0538-8 (MobiPocket)

*Památce mého přítele a mentora
doktora Richarda Warda*

Přátele si drž nablízku
a nepřátele ještě blíž.

VOLNÁ PARAFRÁZE Z DÍLA
NICCOLA MACHIAVELLIHO *VLADAŘ*

Západní Francie, 1989

Je to tu cítit zvířetem. Zabitým zvířetem. Masem, které někdo zavěsil, aby vyžrálo, než se ho ujme kuchař. Staletí fermentace hroznů prosytila zem pachem kvasinek a oxidu uhličitého, který v ní zkysl a zatuchl a zbyla jen vzpomínka uchovaná v půdě, v pískovcových kvádrech a stropních trámech. Tak jako všechny zapomenuté životy, které tímto místem propluly, zalité sluncem i zahalené stínem.

Setmělo se a další život doplynul.

V bledém přísvitu, který sem dopadá pootevřenými dveřmi, víří částičky prachu, jak vleče její tělo z úkrytu do studeného bezbarvého světla měsíce, jež zalévá krásnou tvář ještě nedávno oživenou mládím. Tvář, kterou nyní hyzdí krev zaschlá ve zlatých vlasech a na porcelánově bílé líci. Malá stružka sleduje linii hlavy od spánku k uchu a oči nepřírozeně strnule zírají do hlubokého stínu, který visí nahoře u stropu jako rubáš. Modré oči, kdysi zářící světlem života, se mléčně zakalily a zmatněly smrtí.

Na chladnou pleť dopadají jako první kapky letní bouřky horké slzy. Přiklekne k ní a jeho stín na okamžik zastře pohled na to, co udělal — důsledek lásky a hněvu, dvou nejpřelétavějších ze všech citů. Málem se na ni nedokáže podívat.

Je však pozdě litovat, protože ze všeho, co v životě nelze vrátit, je smrt to nejneoblomnější.

Sáhne do kapsy a vytáhne modrý plastový pytel, který si přinesl, aby jím zakryl tu strašlivou hanbu. Opatrně, jako by se bál, že jí ublíží, jí zvedne hlavu z prachu a přetáhne jí pytel přes obličej. Skryje tak alespoň obvinění, výčitku a pocit zrady hledící v jeho představách z očí, do nichž nemá sílu pohlédnout.

Utáhne umělohmotné smyčky pytle a sváže je vzadu na šíji. Ticho narušuje jen jemné pleskání slz rozstříkujících se o plast. Jediný okamžik pomnutí smyslů a teď ho čeká život plný sebevýčitek. Už nikdy nebude mít příležitost jí říct, jak moc ji miloval.

Třesoucícma se rukama jí sevře hrdlo, křečovitě zavře oči, zaboří palce do měkké tkáně a ucítí, jak kost povoluje.

Lot-et-Garonne, Francie, 2003

S jitřní mlhou se rozplýval i chladný vzduch, který přinesla noc. Už teď vnímal horko stoupající z půdy a obloha jistě brzy zase získá svůj vypálený, prašně bílý odstín. Stejně jako včera a především předpředevším. V novinách se dočetl, že počet mrtvých stoupá, a nejhorší daň si teploty šplhající k pětáctyřiceti stupňům vybíraly na seniorech. Zatím jedenáct tisíc a čísla stále rostla. Letošní vlna letních veder sežehla zemi, zabíjela stromy a keře a páčila jim listy, které se zhnědly a křehké snášely teď v srpnu k zemi, jako by právě nastával podzim.

Nevyrazil si k jezeru už řadu měsíců. Táhla ho sem jakási prastará mužská potřeba posedět mlčky a sám s nahozenou udicí. Nezáleželo na tom, jestli ryby berou, přestože míval štěstí. Před dvěma dny se mu narodil syn, který se spolu s matkou ještě zotavoval v nemocnici po náročném porodu.

Zahleděl se na západ po mihotavé krajině se zvlhnutými sežehlými poli a mrtvými stromy za nimi až k místu, kde jeskyňe v křídových kopcích kdysi skýtaly partyzánům úkryt před pronásledováním německými okupanty.

Den již nyní sužovalo horko. Scházel mezi stromy po strmé stráni a pod nohama mu křupalo spadané listí. Vtom to uviděl a užasle se zastavil. Z rozlohy jezera, které v ranním světle zářilo chemicky zelenkavou barvou, zbývala sotva polovina.

Prošel seschlým a křehkým podrostem na své obvyklé místo a zjistil, že hladina klesla o čtyři metry, možná víc. Vkročil na rozpukané bahno svažitého dna, odkud kdysi na udici vytahoval ulovené ryby, a zadíval se na vodu.

Ze všech potoků napájejících jezero dávno zbývaly jen tenké stružky, jenže farmáři, kteří potřebovali ještě víc vody než jindy, ji dál odčerpávali. Hrozilo, že jestli vedra brzy neopadnou, z jezera nezůstane nic. Zapochyboval, že rybí populace letošní léto vůbec přežije.

Vydal se podél vody. Rozsáhlá plocha obnaženého dna se zakusovala do krajiny jako jizva. Na hnědé vypálené hlíně se válelo všemožné lidské haraburdí i zbytky zanechané přírodou. Ztrouchnivělé kmeny dávno padlých stromů. Kostra dětského kočárku.

Mezi vším tím vyschlým blátem a slizem ho upoutal záblesk modří. Nevýrazné, vyrudlé sluncem i vodou. Těsně u jejího okraje. Doklopýtal po nerovném terénu za nečekanou kapkou barvy ve vyprahlé krajině. Ve ztvrdlém bahně poblíž probleskovaly bílé proužky. Zjistil, že jeho pozornost ve skutečnosti zaujal modrý igelitový pytel. Vyčníval jen zpoloviny. Zbytek spočíval zapečený ve vyschlých usazeninách na dně.

Odložil prut a rybářskou brašnu a zvědavě k předmětu přidřep. Pytel cosi ukrýval. Plast léty zkřehl a vzápětí se pod jeho prsty roztrhl. A z místa, odkud kdysi hleděly oči, na něho zíraly dva černé oční důlky. Hrůzný škleb odhaloval dlouhé zažloutlé zuby, jako by lebku jeho úděs pobavil. Okamžitě ucukl a tvrdě dosedl na zem. A teprve tehdy si uvědomil, že bílé pruhy ve vysušeném bahně okolo jsou ve skutečnosti lidské kosti.

Paříž, říjen 2011

Enzovi připadalo, že celá ta léta, co navštěvuje Raffina u něho doma na rue de Tournon, tu pokaždé někdo hraje na piano. Stupnice, etudy, klopýtavé pokusy o Chopina a Beethovena — ony nelibozvučné skladby, jimiž učitelé hudby s oblibou týrají své žáky. A za celou tu dobu se pianista ve svých dovednostech nikam neposunul.

Enzo roztržitě vyhlédl na dvůr. Na vlhkou dlažbu se snášely velké uschlé listy vzrostlého kaštanu. Enzovu pozornost však okamžitě přitáhla elegantní žena v černém, jejíž podpatky nesoucí jemné křivky kotníků klapaly po dlažebních kostkách. Napadlo ho, jestli jednou nastane den, kdy ho pohled na přitažlivou ženu zanechá chladným. Přece jen se už před ním na dohled rýsovaly šedesáté narozeniny.

„Posloucháš mě vůbec?“ vyštěkl vyčítavě Raffin, podrážděný tím, že Enzo bloudí myšlenkami jinde.

„Samozřejmě,“ ujistil ho urostlý Skot a otočil se zpět ke stolu pokrytému dokumenty a fotografiemi. Ležela tu i Raffinova kniha *Ukrytí vrazi*, rozevřená na předposlední ze sedmi kapitol o nevyřešených vraždách. Raffin nesmlouvavě přejel sevřenou pěstí po vazbě. Enzo se prudce nadechl. Příčilo se mu lámat knihám hřbet. Považoval to za vandalství.

„Když Lucie Martinová zmizela, bylo jí teprve dvacet,“ vyprávěl Raffin. Než se Skot pustil do řešení dalšího ze série případů, Raffin mu s oblibou vždy poskytl hlavní dostupné informace. Ačkoli Enzo jeho knihu přečetl několikrát, tyto úvodní schůzky oceňoval. Dostával tak příležitost nahlédnout do novinářových rešerší, které se do výsledného znění už nevešly. A měl raději, když mu někdo fakta shrne ústně, než aby si o nich jen četl. Pomáhalo mu to si je zapamatovat. Raffin sáhl po orosené láhvi Puligny-Montrachet a oběma dolil. „Tělo se však našlo až po čtrnácti letech. Luciino zmizení v roce 1989 nikdo nedokázal vysvětlit. Z domova neutekla. Nebo pokud ano, nic si s sebou nevzala — nechala tam celý svůj život i všechno, co jí patřilo. A hlavně, proč by milující dcera láskyplných rodičů vůbec utíkala? Její otec Guillaume zastával pozici soudce odvolacího soudu, matka původně pracovala jako zdravotní sestra. Nenašel se jediný důkaz násilného trestného činu a nic nenasvědčovalo tomu, že by kdokoli mohl mít důvod jí ublížit.“

Enzo zamyšleně upil vína. „Takže ještě žila s rodiči, je to tak?“

„Jen o víkendech. Přes týden bydlela v garsonce v Bordeaux. Pracovala tam pro neziskovou organizaci Návrat, která pomáhá propuštěným vězňům začlenit se do společnosti.“ Raffin pochybovačně zvedl obočí a s jemným náznakem opovržení dodal: „Nějaká církevní charita.“

„A tady se setkala s Régisem Blancem?“

„Krátko, ano,“ odsekl Raffin podrážděný dalším přerušením. Enzo se — ne právě poprvé — podívoval, co na něm jeho dcera proboha vidí. Novinář byl mladý hezoun. Ačkoli, mladý a mladý. Nejspíš mezitím překročil čtyřicítku. Podobně jako Enzo i on během jejich šestileté spolupráce zestárl a poté, co ho přímo do hrudi zasáhla kulka určenáENZovi, nebyl už jako dřív. Pečlivě upravený účes a oblečení od módních návrhářů

navíc prozrazovaly určitou marnivost. Enzovi nikdy moc nepřirostl k srdci.

„Každopádně,“ pokračoval Raffin, „v pátek večer dorazila domů k rodičům. Matka v sobotu odjela na návštěvu k příbuzným a odpoledne Lucie oznámila otci, že se půjde projít.“

„Manželé Martinovi vlastní poměrně rozsáhlé pozemky, ne?“

„Asi tisíc akrů, hlavně v okolí *château* nahoře na kopci. Tedy, takhle to nazývají oni, ale ve skutečnosti je to jen hodně velká usedlost s řadou hospodářských budov. Rodina ji vlastní celé generace a Martin v sedmdesátých a osmdesátých letech investoval slušné peníze do stavebních úprav.“

„Takže se šla projít.“

„To tvrdila otci. Jenže se už nevrátila. Když večer dorazila matka, zastihla manžela úplně na dně.“

„Ale policii to hned nenahlásili.“

„Ne. Teprve za pár hodin. Martin věděl, že policie se případem bude zabývat, teprve až se Lucie bude pohřešovat nějakou dobu. Přece jen byla plnoletá. Když pak večer prohledávali její pokoj, objevili právě dopis od Blanca.“

Enzo sáhl mezi dokumenty na stole pro okopírovaný dopis. Četl ho už mnohokrát a nyní opět přelétl očima upachtěný neumělý rukopis, jehož autor musel k vyjádření citů zjevně vynaložit nemalé úsilí. Podepsal se prostým *S láskou, R.* Enzovi ta slova zněla nepatřičně intimně. Od počátku mu vrtala hlavou. „V tu chvíli samozřejmě nemohli tušit, že se z Blanca vzápětí vyklubal jeden z nejhorších sériových vrahů ve Francii,“ dodal Enzo nahlas.

„Přesně tak,“ souhlasil Raffin. „Hned v pondělí ho zatklí pro vraždu tří prostitutek a do dvou měsíců ho odsoudili na doživotí. Trest si odpykává ve věznici se zvýšenou ostrahou v Lannemezanu. Lucie se s ním poprvé setkala v té jejich neziskovce, když ho o pár měsíců dříve propustili z Muratu,

kde si odseděl devět měsíců za těžké ublížení na zdraví. Živil se jako pasák a každý dobře věděl, jak snadno podléhá výbuchům vzteku. Guillaume Martin vůbec nepochyboval, že má na svědomí i jeho dceru, jenže kromě toho vyznání lásky se nenašlo nic, co by Blanca s Lucií nějak spojovalo. A Régis Blanc vždycky tvrdil, že dopis napsal v opici a že šlo jen o pomíjivé poblouznění.“

„Nicméně o jeho vině v případech těch zavražděných prostitutek se žádné pochyby neobjevily?“

„Ne. Obhajoba ji vlastně ani nepopírala. Blanc se hájil jen tím, že po rozpadu manželství trpěl depresemi a že čin spáchal pod vlivem drog a alkoholu.“ Raffin si pročísl světle hnědé vlasy, které mu na spáncích začínaly šedivět a na temeni možná i maličko řádnout. „To soud sotva považoval za polehčující okolnost. A beztak nikdo nevěřil, že takhle promyšleně oběti uškrtit a zbavit se těl mohl někdo jiný než zcela střízlivý a chladnokrevný sériový vrah.“

Na stole se rozvibroval Raffinův mobil. Natočil si ho k sobě a podíval se, kdo mu volá.

„Musím to vzít,“ omluvil se. Přijal hovor, přiložil si přístroj k uchu a odkráčel do pracovny. Enzo ještě slyšel, jak říká: „Ne, ne, v pořádku. Nic důležitého,“ pak za sebou Raffin zavřel a hovor od té chvíle doléhal kENZovi jen tlumeně.

Současně někdo otevřel vstupní dveře. Enzo vstal a zvědavě se otočil k předsíni. Ozvalo se dětské zachichotání, zavrzal kočárek a do obývacího pokoje vstoupila Kirsty v dlouhém černém kabátu s malým Alexem v náručí. Po ramenou jí splývaly kaštanové vlasy a červený šál a tváře jí námahou a nevlídným podzimním počasím celé zrůžověly. Když uviděla Enza, na okamžik ji to zaskočilo, ale pak se rozzářila.

„*Papa!* Kde se tu bereš?“ Narodila se a vyrůstala sice ve Skotsku, ale už začala svého otce oslovovat po neformálním francouzském způsobu.

Enzo jim vyšel třemi kroky naproti. „Copak nemůžu zajít na návštěvu za dcerou a vnoučkem?“ Přivítal se s oběma polibkem a oči mu při pohledu na šestiměsíčního kojence láskyplně zjihly. Chlapeček se na něho upřeně zadíval a pak se usmál od ucha k uchu.

„Mě z tebe trefí,“ zvolala Kirsty, „ženské a mimina ti šly vždycky na ruku, co?“ Všimla si změti papírů a fotografií na stole a významně se na Enza podívala. „Kdybych tě neznala, skoro bych věřila, že sis ve skutečnosti přišel poslechnout Rogerův brífink k případu Lucie Martinové.“

„Jo, tohle?“ zazubil se nevinně Enzo. „Jen průhledná zá-
minka.“

Vědoucně se usmála. „Na, podrž Alexe, ať se můžu svlíknout.“ Pověsila kabát v předsíni, vzala chlapečka do náručí a uložila ho do vajíčka na zemi u stolu. Pak se posadila a nalila si skleničku vína, které tu spolu popíjeli Enzo a Raffin. „Mmm,“ pochvalovala si, „výborné.“

„Ještě aby ne. Prosekl jsem na něm kapsu,“ postěžoval si Enzo.

„Tos přinesl ty?“ užasla Kirsty.

„Musím si Rogera předcházet.“ Così v jeho tónu trochu zchladilo Kirstyino nadšení, že ho vidí. Věděla, že otec nemá jejího snoubence dvakrát v lásce. „Už jste vybrali datum?“ zeptal se.

Vyhнула se jeho pohledu. „Ještě ne.“ Chystali se vzít před narozením dítěte, ale svatba se nakonec nekonala a Enzovi nikdy nevysvětlili proč. Kirsty si všimla, že otec může na vnukovi oči nechat. „Nevadí ti to?“

Překvapeně vzhlédl. „Co jestli mi nevadí?“

Nyní možná zalitovala, že se do tohoto hovoru vůbec pouštěla. „No, totiž... že je nevládní.“

S upřímným láskyplným úsměvem ji jemně pohladil špičkami prstů po tváři. „Je to tvůj syn, Kirsty. Jak bych ho mohl brát jinak než jako vlastního vnuka?“

Zvedla ruku a na okamžik stiskla tu jeho.

„Vídáš se někdy se Simonem?“ zeptal se Enzo.

„Ne.“

„Proč ne?“

V očích jí prchavě zaplál hněv. „Když ti to tehdy naschvál prozradil tak, aby tě to ranilo..., ztratil u mě jakékoli právo coby můj biologický otec. Můj *papa* je jen jeden a to jsi ty.“

Enzo se téměř v rozpacích otočil zpátky k dětské sedačce a pokusil se legračními zvuky přilákat chlapečkovu pozornost. Ten však nereagoval.

„Bojíme se, že má problém s ušima,“ vysvětlovala Kirsty.

Enzo se na ni ustaraně podíval.

„Docela brzy jsme si všimli, že někdy neslyší. Když hlasitě zatleskám, otočí se, ale když na něho mluvím, často si mě nevšímá.“

„Už jste byli u doktora?“

„Byli, u několika. Shodnou se akorát na tom, že hluchý sice není, ale že nějakou vadu sluchu má. Náš pediatr požádal o vyšetření u jednoho z nejlepších francouzských odborníků.“

„To se asi prodraží.“

Přikývla. „Bohužel sídlí v Biarritzu, takže se slušně prodáme.“

„Nevlastní tam někde Roger náhodou nějakou nemovitost?“

„Ano, kousek na jih hned za městem. Žila tam rodina jeho manželky. Když jí zahynuli rodiče při nehodě na moři, dům zdědila. Nemohli tam s Rogerem bydlet, ale neměla to srdce dům prodat, tak z něj udělala exkluzivní penzion. Přestavěla ho na několik apartmánů a jeden z nich si nechali pro osobní potřebu. Dům samozřejmě připadl Rogerovi, když Marie... no, když zemřela.“

„Takže pocházela z dost zámožné rodiny?“

„Měli peněz jako šlupek. Koupili jí tenhle byt. Jen si vezmi, na kolik je asi přišel. Dvě stě metrů od Senátu. Jedna z nejprestižnějších adres v Paříži. Kdoví kolik by stál dneska.“

„A počítám, že Roger po Marii všechno zdědil?“

Kirsty neodpověděla.

„Člověk si říká, proč se vůbec obtěžuje pracovat,“ uvažoval Enzo.

„On by nemusel,“ připustila Kirsty. „Ale chce. Peníze nejsou všechno.“

„Říkají ti, kdo jich mají dost,“ usmál se Enzo.

Kirsty však jeho úsměv neopětovala. „Takže s Alexem budeme mít kde přespat, až pojedeme na to vyšetření. Ještě jsem tam nebyla.“ Tváří jí přelétl stín. „Akorát mě mrzí, že Roger nemůže s námi.“ Protáhla obličej. „Kvůli práci.“

Enzo zamyšleně svažtil obočí. „Kdy pojedesh?“

„Někdy příští týden. Čekám, až mi potvrdí datum a hodinu.“

„A co kdybych jel s tebou jako morální podpora? Určitě tam bude volných pokojů víc.“

Kirsty tím viditelně zlepšil náladu. „Vážně bys mohl, *papa*? To by se mi opravdu ulevilo. Děsila jsem se, že budu muset jet sama.“

„No, Sophie pro mě příští týden v Cahors pořádá oslavu narozenin. Když se to šikovně sejde, můžeme do Biarritz vyrazit odtamtud.“

Kirsty přikývla. „O té oslavě vím. Sophie se mi ozvala. Prý se snaží sežvat celou rodinu.“ Zaváhala. „Prosila mě, ať požádám Charlotte, aby přijela i s Laurentem.“

Enzo nepatrně strnul. „Opravdu?“

„Ale to nemám v plánu,“ prohlásila rozhodně. Enzo předstíral lhostejnost.

„To se nedivím.“

„Protože bys to měl udělat ty.“

Loupl po ní nevrlym pohledem.

„Tati, Laurent je tvůj syn. A Charlotte... sice už nevím, co pro tebe znamená, ale něco mezi vámi být muselo, když se vám narodilo dítě.“

Enzo se zašklebil. Probírat s dcerou své sexuální soužití s Charlotte bylo skutečně to poslední, po čem toužil. Ze situace ho vysvobodil návrat Kirstyina snoubence.

Novinář cílevědomým krokem vyšel z pracovny a kdokoli jiný by uvěřil, že se usmívá. Enzo však viděl pouze samolibý úšklebek. Kirsty Raffin sotva pozdravil. Jen ji cestou letmo políbil do vlasů a syna si nevyšiml vůbec. Ještě než dosedl, už držel v ruce lahev a doléval si. Pohodlně se opřel, zvedl sklenku ke rtům a znalecky usrkl. Pak se na Enza a jeho dceru usmál. „Volal Jean-Jacques Devez,“ oznámil jim a zcela zbytečně dodal, „starosta Paříže.“

„My víme, kdo je Jean-Jacques Devez, Rogere,“ ujistila ho Kirsty. „Radši nám řekni, o co mu šlo?“ Enzo okamžitě vycítil, že starosta Paříže nejspíš nepatří ke Kirstyovým oblíbencům. Raffina to však nijak nevyvedlo z míry.

„Vypadá to, že ho Unie pro lidové hnutí téměř s jistotou nominuje jako kandidáta do prezidentských voleb příští rok.“

Enzo věděl, že se Raffin — a nyní pravděpodobně i Kirsty — s Devezem společensky stýká. Přátelství mezi jejich rodinami sahalo už do dob, kdy mladý politik teprve nastupoval svou raketovou dráhu politické hvězdy. Marie se podle všeho spřátelila s Devezovou manželkou na nějaké soukromé škole, kterou obě navštěvovaly.

„Noviny to předpovídají už měsíce,“ připomněla mu Kirsty.

Raffin upil další doušek chardonnay a odpověděl: „To ano, ale mám dojem, že mu musel dát zelenou někdo nahoře. Chystají se to zveřejnit v nejbližších dvou týdnech. A až to bude oficiální, chce, abych mu dělal tiskového mluvčího.“

Kirsty ani Enzo pořádně nevěděli, co na to říct. Pokud by novinář nabídku přijal a Devez ve volbách uspěl, ocitl by se

Roger přímo v epicentru francouzské moci a vlivu. A tím by se bezpochyby celá rodina a s ní také Enzovo vyšetřování případů z Raffinovy knihy ocitly na druhé, a kdoví jestli ne třetí koleji.

„A cos mu řekl?“ zeptala se Kirsty.

Raffin však jen pokrčil rameny, jako by mu na tom nezáleželo. „Ještě jsem se nerozhodl.“

„V tom případě doufám,“ poznamenal Enzo, „že to rozhodnutí padne až po poradě s Kirsty. Mělo by to důsledky i pro ni.“

„Samozřejmě!“ šlehl po něm Raffin zlobným pohledem a tón jeho slov Enzovi jasně vzkazoval: *Do toho se neplet.* Přitáhl si otevřenou knihu. „Kde jsme to byli?“

„U toho, že mezi Blancem a Lucií neexistovalo žádné pořádné pojítka,“ připomněl mu Enzo.

„Ano, už vím...“ Raffin listoval nějakými dokumenty na stole, až objevil, co hledal. „Zvláštní byla ovšem jedna okolnost.“ Přejel prstem po barevné fotografii dna jezera, kde se našly ostatky Lucie Martinové. „Z jejího těla nejspíš velmi rychle zbyla jen kostra. O všechny měkké tkáně se bezpochyby spolehlivě postaraly ryby. V jezeře žijí kapři, plotice, perlíni a sumci. Nejspíš s ní udělali krátký proces. Kostra se poměrně brzy poté rozpadla a člověk by čekal, že se některé části ztratí. Přinejmenším tři drobné kůstky, které tvoří jazyčku, obloukovitou kost v hrdle. Ve dvaceti letech ještě nejspíš nesrostla v jeden celek. Obvykle to nastává až kolem pětaticítky, i později. Pravděpodobnost, že je po čtrnácti letech v jezeře někdo objeví, by byla mizivá, kdyby ovšem vrah z nějakého důvodu neuvázal oběti přes hlavu modrý plastový pytel na odpadky, ve kterém kůstky uvízly.“

Přitáhl si další fotografii, kde na archu šedého papíru ležely kůstky, o nichž mluvil: obloukovité tělo a dva rohy. Jeden z nich byl zlomený. Raffin do snímku zabodl ukazovák.

„Tady máme frakturu.“ Vrátil fotografii na stůl. „Blanc své oběti škrtil takovou silou, že u všech tří došlo k rozpadu jazyky na tři části a u jedné z nich lékař dokonce konstatoval frakturu. Takže se zdá, že Lucie Martinová byla zavražděna přesně stejným způsobem.“

„Tak proč Blanca neobvinili i z její vraždy?“ podivila se Kirsty.

Raffin se pohodlně opřel a lokl si vína. „Protože neexistoval žádný důkaz, který by ho s činem spojoval.“

„Až na ten dopis,“ doplnil Enzo.

„Až na ten dopis,“ přikývl Raffin. „Jenže Blanc se v den jejího zmizení nevyskytoval nikde poblíž Durasu ani rodiny Martinových. Měl nezvratné alibi. A třicet šest hodin po jejím zmizení ho zatkli kvůli těm ostatním vraždám, takže policie tuhle hypotézu nikdy nebrala příliš vážně.“ Poválel po patře další lok vína, našpulenými rty vtáhl trochu vzduchu a polkl. „Tak co si o tom myslíš, Enzo?“

Skot vzdychl. „Myslím si, že ještě u žádného případu, které jsme zatím řešili, jsme neměli tak málo, od čeho se od-píchnout.“

3 kapitola

Než Enzo dorazil do rue des Tanneries, už se téměř setmělo. Úzká ulička působila opuštěně. V tomto koutě Paříže, kdysi proslaveném výrobou gobelínů a koželužnami znečišťujícími řeku Bièvre, sídlil spíš obchod a průmysl, než že by se dalo mluvit o rezidenční čtvrti. Nedaleké tržiště La Mouff v rue Mouffetard získalo své jméno od slova *mouffettes*, lidového výrazu pro hnilobné výpary z řeky. Avšak puch, barviva i jedy koželužen dávno patřily minulosti a právě tady, v někdejší uhlénném skladu, si Charlotte zařídila domov i praxi, kde ordinovala svá moudra těm, kteří se potýkali s vnitřními démony.

Nezavolal předem, aby jí neposkytl příležitost tvrdit, že nemá čas, čeká hosty nebo je jednoduše pryč. Spoléhal tedy na štěstí, že ji zastihne doma, samotnou a nepřipravenou.

Stiskl tlačítko zvonku a čekal, až se ozve její hlas.

„*Oui?*“

„Tady Enzo,“ oznámil jí prostě. Následovalo dlouhé mlčení a Enzo ji málem slyšel uvažovat. Pak dveře zabzučely a zámek povolil.

V přízemní předsíni vládl chlad. Dveře vlevo vedly, jak věděl, do zimní zahrady s potůčkem, cestičkami, stromy a keři. Ve výšce deseti metrů se klenula skleněná střecha, jíž sem ve dne proudilo sluneční světlo. Právě zde při sezeních s klienty

ve zcela neočekávaném prostředí, které se tak odlišovalo od celkového charakteru místa, provozovala svou psychologickou praxi.

Cestou po schodech do bytu cítil, jak chlad ustupuje, a když mu otevřela, přivítal ho závan teplého vzduchu. K jeho úlevě Laurentova chuva Janine pro dnešek skončila a Charlotte s ním zůstala sama. Rozhlédl se po chlapečkovi. „Už jsem ho uložila,“ prohlásila Charlotte. Enzo si to vyložil jako způsob, jak mu sdělit, že svého syna nevidí.

„Jen se na něho zajdu podívat,“ oznámil jí a vystoupal z kuchyňky do obývacího pokoje a odtud na kovový mřížový ochoz vedoucí pod skleněnou střechou k ložnicím naproti.

Slyšel, jak pospíchá za ním. „Teď se to vážně nehodí,“ naléhala.

Enzovy kroky však dál rachotily po kovové mříži. „To se nehodí nikdy.“

Skleněnou stěnou Charlottiny ložnice, kde v postýlce spal Laurent, dovnitř pronikalo světlo.

„Enzo...!“ vykřikla ostře.

Otočil se, přiložil si prst na ústa, tichým syknutím ji umlčel a vstoupil do ložnice. Při pohledu na rozestlanou postel se mu sevřel žaludek. Kolikrát se tu s ní miloval? Kolikrát tu leželi potmě zabraní do rozhovoru, jež mohly zaslechnout jen přízraky italských vojáků, které při osvobození Paříže zavraždili a ve sklepě pohřbili někdejší majitelé domu? Právě v této posteli s ním Charlotte počala Laurenta. A Enzo tu už více než dva roky nespal.

Raději rychle obrátil pozornost k dítěti v postýlce. Laurent ležel na boku zabalený do vlněné přikrývky, s palečkem zasunutým v ústech. Místností se neslo tichounké chrápání.

Enzo s neskrývanou láskou hleděl na syna, kterého téměř nevidal. Kolem ouška se mu vlnily bohaté černé kudrny. Enzo se naklonil a něžně chlapečka políbil do vlasů.

Napřímil se a otočil. Z Charlotte stojící ve dveřích viděl prakticky jen siluetu. Vysokou, ztepilou. Přes rovná ramena se jí vlnily dlouhé černé kadeře, jež začaly protkávat stříbrné nitky. Na sobě měla prosté černé tričko s dlouhým rukávem, džíny a tenisky. A i takto bez známky make-upu mu připadala krásná, se svýma černýma očima, které se ve tmě leskly jako leštěný antracit.

Pohodila hlavou k ochozu, čímž mu jasně naznačila, že si přeje, aby místnost opustil. Prošel kolem ní do světla. Charlotte za ním zavřela a následovala ho po galerii až ke schodům do obývacího pokoje. Na pracovním stole zářily obrazovky počítače, na nichž běžel záznam z kamer namontovaných na zdech zimní zahrady. Charlotte si všechna sezení nahrávala, aby se na ně mohla později podívat. Zavřela za sebou dveře. „Co si to dovoluješ?“

„Mám právo vidět vlastního syna.“

Ovládla se a procedila mezi zuby: „Nejdřív musíš zavolat.“

„Samozřejmě. Abys mi řekla, že bohužel nemáš čas. Nebo že zrovna odcházíš. Nebo že nejsi doma. Odjelas na konferenci a Laurenta ti hlídá Janine. Případně — a to jsem už taky párkrát slyšel — že se ti to nehodí.“

„Vzhledem k tomu, jak málo jezdíš do Paříže, asi někoho těžko překvapí, že všeho v tu ránu nenechám, jakmile se tobě zamane přijít jen proto, že jsi zrovna tady. Kdyby ti na setkání se synem záleželo doopravdy, zvážil bys, jestli se do Paříže radši nepřestěhovat.“

„Dobře víš, že nemůžu.“

„Samozřejmě, vidíš, na to jsem zapomněla.“ Charlottina slova přetékala ironií. „Co by si v Toulouse bez tebe počali? Velká ryba na směšně maličké univerzitě.“

„Oddělení forenzních věd na univerzitě Paula Sabatiera je největší na celém francouzském jihozápadě,“ bránil se dotčeně Enzo.

„Vždyť říkám, velká ryba v malém rybníčku. Jak tě to popsali v té své brožurce? Přední skotský expert na forenzní vědy? Odborník na krevní skvrny a analýzu místa činu?“ Zasmála se. „Skotsko? Je vidět, že rybníčky se nejspíš už o moc zmenšit nemůžou. A kdy jsi vůbec naposledy něco z těch svých temných umění využil v praxi? Pokud vím, tak už pětadvacet let vyučuješ biologii uhihňané pubertačky.“

„Vyřešil jsem pět ze sedmi Rogerových případů odložených vražd,“ odpověděl tiše a pevně. „Francouzská policie nedokázala při nejlepší snaze objasnit ani jednu.“

„Jisté. Však taky víš, co si o francouzské policii myslím.“ S ostentativním nezájmem prošla kolem něho a usedla do křesla u velkého okna, z něhož bylo vidět na ulici. „Nelichoť si, Enzo. Měls Rogera a mě a další, kteří ti pomohli, a to ne jednou. A než vyhraješ tu směšnou sázku, ještě ti dva případy zbývají.“

Jeho obličej musel něco prozrazovat, protože se jí na tváři náhle objevilo prozření. „Tak *proto* jsi v Paříži! Měls s Rogerem úvodní schůzku k vraždě Lucie Martinové!“

Rozčilovalo ho, jak ho prokoukla. Jenže Charlotte měla poměr s Raffinem právě v době, kdy psal svou knihu, takže podrobnosti všech sedmi záhadných případů samozřejmě dobře znala. Navíc vyšetřování každého z nich sledovala s neutuchajícím zájmem. Z nějakého důvodu, jemuž Enzo nikdy docela neporozuměl, Charlotte s Raffinem udržovali důvěrné kontakty i po bouřlivém rozchodu a asi by se dalo říct, že v poslední době měla k novináři blíž než kENZovi. Což mu připadalo o to podivnější vzhledem k tomu, že ho před ním Charlotte kdysi varovala: *V Rogerovi je něco temného, Enzo. Něco, na co nedosáhneš. A i kdybys na to dosáhl, raději by ses toho neměl dotýkat.*

„Moje návštěva má i jiné důvody,“ bránil se.

Charlotte však nezajímaly, přinejmenším ne v tuto chvíli. „Tak co si o tom myslíš?“

Svraštil obočí. „O čem?“

„O případu Lucie Martinové přece.“

A vzpomněl si, jak před chvílí odpověděl Raffinovi: „Není moc od čeho se odpíchnout.“

„To ne.“ Dlouhými elegantními prsty si pročísala vlasy a odhrnula ofinu z očí. „Kostra dokonale ožraná od ryb. Příčina smrti uškrcení. Zlomená jazyčka. Podpis sériového vraha, který v okamžiku zmizení nebyl nikde poblíž místa, kde ji viděli naposledy. A ani jeden podezřelý. Tím to zhruba končí?“

„Ano.“

„Tak odkud začneš?“

Rozčilovalo ho, jak odvádí hovor jinam. Hrozilo, že úplně sejde z účelu jeho návštěvy. „U rodiny.“

„Pojedeš za Martinovými?“

„Ano.“

„A pak?“

Pokrčil rameny. „Nemám ponětí.“

Usmála se. „No, tak to zní jako slibný začátek.“

Umínil si, že se musí opět chopit iniciativy. „Rád bych, abys příští týden přijela do Cahors. I s Laurentem.“

Náhlá změna tématu ji vyvedla z konceptu. „Proč?“ Kdyby jí poskytl varování předem, možná by si dokázala vymyslet nějakou lež, že už něco má, že zrovna jede do Angoulême za rodiči nebo jiný podobný nesmysl.

„Sophie mi chce uspořádat narozeninovou oslavu. Mělo to být překvapení. Ale znáš ji, neumí udržet tajemství. Snaží se, aby se sešla celá rodina.“

Charlotte se zamračila. „Neslavíš snad ještě šedesátku, nebo už ano?“

„Padesát šest.“

„Však jsem si říkala, že zas tak starý ještě nejsi.“ Odmlčela se. „To není zrovna významné jubileum. K čemu oslava?“

Pokrčil rameny. „Sophii bylo letos pětadvacet. Zaplatil jsem jim s Bertrandem velkou párty. Možná mi to chce jen vrátit.“

Charlotte se usmála: „Až na to, že účet samozřejmě půjde za tebou.“

Enzo se neubráníl jízlivému úšklebku. „Samozřejmě.“

„Tak co jsou ty další důvody?“

Zaskočila ho. „Jaké?“

„Tvrdils, že tvoje návštěva Paříže má i jiné důvody — kromě informační schůzky s Rogerem a toho, abys mě pozval na svou oslavu narozenin.“

Pokrčil rameny. Žádné další důvody neměl.

„Možná máš nějakou tajnou milenkou, o které nevím. Nějakou holčičku o půlku mladší, než jsi sám, uhranutou tvým keltským šarmem, který ještě neprokoukla.“

Nedal na sobě znát, jak ho ranila. „Dobře víš, že nikdo jiný v mém životě není.“

„Nic takového nevím. Víím akorát o celém procesí mladších žen, které jsi nějakým způsobem přesvědčil, aby s tebou vlezly do postele. Fanyanky z univerzity a bůhvídko další.“

Tentokrát se Enzo dopáleně rozkřikl: „S žádnou svojí studentkou jsem nikdy nic neměl, to víš moc dobře. A kdybys mě od sebe neodehnala, nikdy bych se na jinou ženu ani nepodíval.“

„To si klidně namlouvej, Enzo, ale já tě znám. Víím, že nejsi způsobilý, abys byl mému synovi otcem. Nanejvýš tak dědečkem. S vypětím všech sil. A stejně, jaký příklad by v tobě měl? V hippíkovi za zenitem, co pije a honí se za ženskými, co opustil manželku a dceru ve Skotsku a za celý život nenavázal vážný vztah.“ Rychle zarazila jeho námitky zdviženou rukou. „A nevykládej mi o Pascale. Už mě bolí uši z té pohádky, že Sophiina matka byla tvójí životní láskou. Jen kdyby nezemřela při porodu... Jak dlouho myslíš, že by ten vztah vydržel, kdyby nezemřela? Přestaň si lhát do kapsy, Enzo, tvoje minulost není zrovna ohromující přehlídka ctností.“

Zasáhla ho krutě přímo do srdce, jako by ho probodla le-
dovým ostřím. Znovu si připomněl onu strašlivou noc, kdy
se narodila Sophie. Vystoupal tehdy na kopec nad Cahors
a vyplakal se do noci. To kvůli Pascale zanechal Kirsty a její
matku v rodném Skotsku a odjel do Francie začít nový život.
Tenkrát mu připadalo, že ten skončil dnem, kdy Pascale ze-
mřela. Charlotte byla po dvaceti letech první žena, která se
nějak dotkla jeho srdce. Nyní v něm otáčela nožem s cílem
způsobit mu co největší bolest. A to ještě neskončila.

„Takže až budeš chtít zase příště vidět Laurenta, zavoláš
předem a já ti řeknu, jestli můžeš.“

„Mám právo vidět vlastního syna!“ zopakoval svou repliku
jako refrén.

„Vlastního syna? A je vážně vlastní?“ Její slova ho udeřila
jako sevřená pěst ze tmy.

„Co tím chceš říct?“

„Tím chci říct: Jak víš, že jsem se tehdy nevidala s nikým
jiným?“

Jako by se mu srdce snažilo vylétnout z hrdla. „A vídala?“

„Budeš se divit, ale ano. Jenže to ty přece nemůžeš vědět.
Nikdy jsi nebyl nablízku.“

„Takže mi chceš tvrdit...“

„Nechci, Enzo. Ale pamatuj si, neber nic jako samozřej-
most.“

Zíral na ni, sužovaný pochybnostmi a bolestí. V hlavě mu
probleskovaly myšlenky jako okénka filmu přetáčeného zpět.
Slova, výjevy, vzpomínky. Příliš rychle na to, aby je zachytil
a uvědomil si je. Zmocnila se ho nevolnost.

Vstala. „A na tvoji oslavu narozenin bohužel s Laurentem
nedorazíme. Máme toho moc.“

V metru se tlačili Pařížané mířící do kaváren, restaurací či
front u pokladen kin. Enzo si jimirazil cestu po schodech na

bulvár Saint Germain. Probíjel se na západ s hlavou skloněnou, narážel rameny do kolemjdoucích a zcela přehlížel jejich protesty. Nikdo však neměl v úmyslu pouštět se do vážnějších pří s urostlým mužem, který měřil výrazně přes sto osmdesát centimetrů a tělesnou konstitucí připomínal hráče ragby — jemuž se v mládí na gymnáziu Hutesons' skutečně věnoval. Tmavé šedivějící vlasy, v nichž vynikal bílý pruh, měl stažené do ohonu, rozepnutá bavlněná bunda za ním vlála a na levém boku se proplétala s plátěnou taškou, jež mu visela přes rameno. Sportovní kalhoty s kapsami měl zmuchlané a plاندaly mu kolem těžkých hnědých šněrovacích bot. Hněv, který v něm vřel, každý další Enzův krok čím dál víc natahoval.

Mladé lidi pokušující nad kávou a koňakem, usazené pod markýzami předzahradek a za zamlženými okny přeplněných a hlučných restaurací, světla malého Carrefouru zalévající rue Mazarine, kde zákazníci ještě na poslední chvíli sháněli večeri, to vše Enzo málem ani nevnímal.

Nemohl se zbavit děsivé představy, že ho Charlotte netrápí jen tak pro zábavu. Že Laurent ve skutečnosti opravdu není jeho syn. Takovou myšlenku téměř nedokázal unést. Vůbec ho nenapadlo, že by Charlotte mohla mít poměr s někým jiným. S kým? Nikdy nic nenaznačovala. Ačkoli co on mohl vědět? Žil v Toulouse, ona v Paříži. Přitom mohlo být všechno úplně jinak, kdyby si Enza neustále nedržela od těla. Že si prý příliš cení vlastní nezávislosti. Nechce už další vztah — je to moc náročné, tvrdila mu. A teď mu naznačuje, že v jejím životě byl ještě jiný muž. To samo o sobě Enza zabořilo, avšak logické důsledky, které by to pro otázku jeho otcovství mohlo mít, ho hluboce ranily.

Odbočil do rue Guénégaud. Kavárnu Le Balto halila překvapivá tma. Otevřel dveře vedlejšího vchodu, unaveně vystoupal do prvního patra a po několika neúspěšných pokusech se trefil klíčem do zámku. Při svých pobytech v Paříži vždy

přespával v této maličké garsonce. Patřila jednomu věkovitému muži, který sklonek života trávil v domově pro seniory. Enzovi byt půjčovali přátelé z Cahors. Až jejich strýc zemře, budou muset garsonku prodat, aby dokázali splatit dědickou daň. Enzo litoval, že si nemůže dovolit byt odkoupit, a nikoli poprvé zadoufal, že starý pán bude žít věčně.

Garsonka byla cítit stářím a všude stály suvenýry nashromážděné za léta strávená na cestách po celém světě. Vše, co zbývalo z již téměř dovršeného života. Byt zalévala světlem pouliční lampa a Enzo otevřel okno, aby dovnitř pustil čerstvý vzduch. Nechal tašku sklouznout na zem a ztěžka dosedl do odřené kožené křesla.

Vybavil si, jak ho Charlotte navštívila na ostrově Groix a oznámila mu, že čeká dítě. Tehdy mu dala jasně na srozuměnou, že si nepřeje, aby se na jeho výchově jakýmkoli způsobem podílel, a hrozila mu potratem, pokud by se svých práv chtěl domáhat soudní cestou. Mohlo by to v jejím světě dávat nějaký zvrácený smysl, pokud věděla, že Enzo není otcem dítěte? Ať se snažil, jak se snažil, nenacházel v tom logiku, protože stejně neočekávaně její zatvrzelost později povolila a Charlotte se rozhodla, že dítě porodí a Enzovi dovolí se s ním stýkat. Vyžadovala však absolutní kontrolu nad jeho výchovou. A nejvíc ze všeho Enza mátl, že syna pojmenovala Laurent, francouzskou obdobou italského „Lorenzo“. Jeho zkrácená forma zněla Enzo, jméno, za něž on sám vděčil své italské matce.

Celý zmatený seděl ve tmě a trpěl jako starý jelen raněný v souboji. Proč by dítě pojmenovala Laurent, kdyby on nebyl jeho otcem?

Sáhl po láhvi whisky na stole, štědře si nalil do sklenky, z níž pil předchozího večera, a nechal tekuté zlato sklouznout po jazyku. Jedinou jeho jistotou v tomto temném podzimním večeru bylo, že se obsah láhve nedočká rána.

4 kapitola

Návrat do Cahors, starověkého římského města v jihozápadní Francii spočívajícího v náruči řeky Lot, působil jako terapie. Tady všechny ty roky sám vychovával Sophii, a pokud nějakému místu na světě mohl říkat domov, pak to bylo právě Cahors.

Když vystoupil z vlaku do měkkého světla, ucítil na kůži závan teplého vzduchu. Na jihu podzim ještě tolik nepokročil a platany na ulici dosud listí neshodily. Pod slunečníky na zahrádce hotelu Terminus si hosté vychutnávali oběd a Enzo si v tu chvíli přál, aby i jeho život byl takhle nekomplikovaný.

Za čtvrt hodiny prošel městem až na rue Georges Clemenceau. Tržnice naproti jeho bytu držela polední přestávku a u stolků na chodníku před pizzerií dosud seděli strážníci. Vzhlédl k fasádě svého domu z červených cihel se šmolkové modrými okenicemi. Z truhlíků zavěšených na kovaném zábradlí balkonu přetékały dosud kvetoucí muškáty. Nemohl se dočkat, až obejmě Sophii. Vědomí, že ona je doopravdy jeho dcerou, mu skýtalo určitou útěchu a pocit jistoty.

Zklamaně však zjistil, že doma nikdo není. Odhodil brašnu do ložnice a prošel dvoukřídlými prosklenými dveřmi do obývacího pokoje. Z náměstí sem proudilo slunce a v teplém odpoledni se v dálce leskly dvě kopule místní katedrály.